

proinde societate Summus Pontifex, uti rex regum, primatum habet.

2. Ex humano quoque jure, divino tamen salubriter providente Numine, Jus Diplomaticum convenit Ecclesiæ Catholicæ. Romani quippe Praesules a veterimis usque temporibus Romanum cum adnexis provinciis tranquilla dominatione tenuere, justissima regendi gubernandique documenta præbentes. Hinc Summus Pontifex in re temporali vere rex est pari modo ac omnes reges terræ, et diplomatice potest cum aliis regibus tractare, convenire, suos nuntios mittere, congressus per suos legatos inire, cunctosque juris gentium actus exercere. Immo tanto magis convenit Ecclesiæ Jus Diplomaticum, quanto salubrior, uberior, superiorque cunctis potestibus humanis est auctoritas Rom. Pontificis.

Hisce prælibatis, quantum in diplomatica Virginis assumptæ dogma mirabilem influxum exerceat, videamus. Utinam, illa suæ dignitati restituta, lex nationibus, pax Ecclesiæ, lux barbaris redonetur!!!

ORATIO I.

Diplomatio qua pollet Ecclesia seu Romanus Pontifex jure divino.

Caput I.

Per Assumptionis dogma Communismus et Socialismus nostra præsentim tempestate gliscentes atque serpentes almo lumine refelluntur ac propulsantur.

1. Posito Martini Lutheri principio qui omnia subjectit libero examini rationis individuae seu spiritus privati, benefici ex eo fructus progerminarunt.

Ecquid enim homo liber est, nisi homo princeps veros principes exaucitorare discipiens? Eduardus Hartmann monet, lutheranismum confregisse lapidem angularem aedificii munitissimi hierarchici, seu Romanum Pontificem, adeo, ut ruina totius paulatim secuta fuerit (1). Quare contra protestantes protestantes Berolinenses in ephemera ecclesiastica anno 1856 dicere faterique non dubitabant: «Confessio (communis fidei) sine hierarchia pendet in aere: quomodo sincera doctrina etc. (2). » Verum, ab ecclesiastica hierarchia progressi sunt novatores ad civilis principatus hierarchiam funditus concutiendam. Hinc late serpens hodiernus socialismus et communismus.

Plures RR. Pontifices contra tale monstrum horrendum suum largiter munus expleverunt Diplomatio quadam divinitus accepta, i. e. sive Legatis seu Nuntiis Apostolicis, sive Letteris Catholicis, sive aliis ejusdemmodi sacris nisibus. Sed, divino spreto medicamento, hac ætate nostra malum recruduit, adeo, ut numquam perdit homines destiterint nequiora prioribus consilia meditari, suis in diem conventiculis gliscentibus.

Quid inde? portæ inferorum contra infrangibilem Ecclesiæ petram suo conatu prævalebunt? absit. Novum cæleste præsidium contra tantam malorum congeriem et utriusque sacræ atque civilis hierarchiæ perniciem suæ Ecclesiæ parat in assumptæ Virginis dogmate Deus.

(1) Intestina dissolutio Christianismi (*Die Selbstersetzung des Christenthums*, Berlin. 1874).

(2) Apud Jörg pag. 140 Histor. Protestantismi.

Per id sane dogma certi penitus efficimur quod B. Virgo Maria in anima et corpore beatitudine fruens cælestis gloriæ culmen obtainuerit. Unde si cælestem per aulam quæras: ubinam Deipara Virgo glorificatur? an super innocentes, super virgines, super martyres? minime quidem. An super doctores, super apostolos, super prophetas, super patriarchas? minime quidem. Ulterius perge. An super angelos, archangelos, thronos, dominationes? minime quidem. Ascende superius. An super potestates, cherubim, seraphim, totamque cælestem hierarchiam? minime quidem, ausim dicere. Te pariter attolle sublimius. Et ubinam reperitur? magnus pro me loquatur Aquinas: *sub Deo*. Jam vero politicum regimen a cælesti regimine per similitudinem derivatur, uti docet S. Thomas (1). Quemadmodum autem in cælesti hierarchia multiplices suppetunt æternæ gloriæ gradus, ita, ut B. Virgo in anima et corpore fulgens cælestis gloriæ cacumen attigerit; in hoc pariter mundo variæ ac multiplices esse debent humanæ conditiones, et hanc ob causam episcopus et fidelis, subditus atque rex, dives et pauper misericordiam suavemque constituant harmoniam. Nostra quippe societas, proti cæleste regnum cuius augustam Reginam profitemur assumptam Deiparam, unum corpus est, multa membra complectens, alia aliis meliora, eo tantum discrimine, ut illa sit via, hoc autem patria.

2. In ejus ad cælum Assumptione

(1) Lib. 6 contra gentes, cap. 1.

(2) In Lit. Laur. disc. ccxix, n. 8.

B. Virgo utriusque mundi Regina constituitur. Eos igitur omnes refutat quos regem et divitem destruendi libido vesano furore titillat. Pulcre depingit Justinus Miechoviensis modum quo B. Virgo in ejus Assumptione Regina declaratur: «Christus Salvator,» inquit, «qua homo est, approbante ac faustissimis gratulacionibus ejus factum prosequente tota curia cælesti, diadema illius regni æterni vertici ejus imposuit; omnemque potestatem, auctoritatem, dominationem in omnes creaturas cælestes, terrestres et infernales ei attribuit, omniumque gratiæ suæ thesaurorum supremam præsidem et dispensatricem constituit (2). » Quintuplici via regnum acquiritur: vel jure hæreditario, vel labore bellico, vel emptione, vel donatione, vel electione. His omnibus modis in ejus ad cælum Assumptione B. Virgo Regina constituitur universi. a) Jure hæreditario: fuit namque legitima hæres israelitici regni utpote progenie David exorta. Historiographum divinum audi: *Liber generationis Jesu Christi filii David, filii Abraham* (3), et deinceps. Abraham certe rex fuit, quinimmo et primus regum conqueritor, et Isaac et Jacob usque ad David: alii re, si non verbo. Præterea Christus non solum qua Deus, sed etiam qua homo, est hæres universorum, ut Apostolus ait: *quem constituit hæredem universorum* (4); ratione cujus hæreditatis habuit et habet absolutum et directum dominium tum spirituale tum temporale super omnia

(3) Matth. 1, 1.

(4) Ad Hebr. 1, 2.

regna mundi, ut docet S. Thomas (1), Turrecremata (2), Suarezius (3) alii-que. Si porro Christus haereditario jure dominium habet absolutum et directum super omnia creata, consequenter B. V. Maria utpote sua Mater eodem jure præpollet. b) Est Regina labore bellico. Christus verus bellator fuit et victor; diabolus enim, mundum, peccatum, mortem, infernum devicit. Hinc ait ad discipulos: *Confidite, quia ego vici mundum* (4). Hujus laboris et victoriæ consors fuit Maria, quæ in nativitate, infantia, fuga, itineribus, laboribus et passione Christo Salvatori cooperata est. Immo et arma ei subministravit, quibus ille indutus contra hostem humani generis in aciem processit, eumque stravit, debellavit, superavit. Sicut autem Christus dicitur Rex jure belli, sic B. V. Maria jure belli Regina nuncupatur. c) Emptione. Christus nedum ob unionem hypostaticam cum Verbo rex est, verum et propter redemptionem et infinitum meritum quo maximam sui nominis exaltationem promeruit, *ut in nomine Jesu omne genu flectatur, cœlestium, terrestrium et infernorum* (5). Ad redemptionem autem humani generis B. Virgo plurifariam concurrit, pretium redempcionis materialiter subministravit, ipsum Redemptorem genuit, lactavit, nutritivit. d) Donatione. Licet enim, ut ait D. Ambrosius, de multis testamentum condiderit; nam discipulis pacem, inimicis indulgentiam, latroni paradisum, Veronicæ suam effigiem, Joan-

(1) Lib. 1 de regim. princ., cap. 22.

(2) Lib. 2 Summae de Eccles., cap. 116.

(3) 3 P., q. 22, art. 4, disp. 48, sect. 2.

ni Matrem, Matri Joannem, Deo Patri animam, corpus Josepho et Nicodemo donavit: monarchiam tamen totius orbis nemini testamento reliquit, non homini, non alicui creaturæ: id enim sine præjudicio Matris fieri non poterat. Huic ergo donavit. e) Electione. In electionibus regum præcipue attenduntur natalium splendor, scientia, sapientia, prudentia, pulcra corporis dispositio. Natalium splendor, ut decus regni ac majestas conservetur. Sapientia, scientia et prudentia, ut optime regnum gubernetur: Plato tum beatas putabat respublicas fore, vel cum reges philosophari, vel cum philosophi regnare coepissent (6). Pulcritudo quoque corporis in regibus attenditur; species enim corporis bonæ indolis indicium est, quod D. Ambrosius confirmat, inquiens: «Species corporis simulacrum est mentis, et figura probitatis (7).» Quantum igitur assumpta totius universi Regina rebelles præsertim socialistas rubore perfundat, luculenter patet.

3. Cur insuper B. Virgo tantam promeruit gloriam, ut præ cæteris cum anima et corpore cœlesti beatitudine perfruatur? ex eo quod præ cæteris Deum sua mente cognoverit; ex eo quod præ cæteris Deum suo corde dilexerit; ex eo quod præ cæteris Deum quavis facultate coluerit. Micantissimam lucem natura mutuatur a gratia. Et ideo, quemadmodum ex diversa facultatum productione diversi præmiorum gradus obtinentur in cœlo; ita ex diversa facultatum

(4) Ad Coloss. II, 15. (5) Ad Philipp. II, 10.

(6) Lib. 5 de Republica.

(7) Lib. 2 de Virginibus.

deductione diversi proprietatis ac dignitatis gradus agnoscere neoterici rerum provisores, faterique coguntur in terra. Quapropter id monstrum horrendum (communismus et socialismus) informe, ingens, cui lumen ademptum ipsimet naturæ voci refragatur.

4. Præterea: Virginis Assumptio totam provehit in ordine hierarchico humanitatem, quam civilia schismata torquent. Deus imperat naturæ, ne corpus Deiparæ vel levis corruptio tangat; natura divina præcepta se-ctatur, et B. Virgo in anima et corpore cœlum gloria concedit. Romanus Pontifex, si forte Deus velit, dogmatice prædicabit Assumptionem omni creaturæ, omnesque creaturæ illam summa cum reverentia prosequentur, illam summo cum gaudio complecentur. Cœlum et terra duo magna principia tradent, principium auctoritatis, principium obedientiæ, utrumque sociale fundamen, utrumque solii principum regumque fulcimen.

Societas neque principium auctoritatis auscultat neque principium parendi. Assumpta Virgo præbet formam Ecclesiæ, quæ hierarchica ratione gubernatur. Marianam agnoscite prærogativam ab ipsis rei christianæ primordiis traditam, et per populum sapientem et imperitum, per simplicem fidelem et per eruditum scriptorem, sacerdotes et Episcopos turmatim certatimque decoratam. Hæc tamen tota gens per se loquitur? minime quidem. Populus sacerdotes, sacerdotes Episcopi, Episcopos summus Ecclesiæ Primas docet et informat. Nec satis: christianus po-

pulus, sacerdotes, Episcopi, Cardinales a Romano Pontifice petunt dogmaticam Virginis assumptæ definitionem: sed hanc singularissimam gratiam Rom. Præsul non impartitur; tantummodo ceu Jacobus somnia Josephi, rem tacitus considerat. Iterum iterumque gratia petitur, ad eum prope modum quo fluctus levi strepitu littora pulsat, et, quamquam leviter perfringatur, iterum iterumque revertitur, et sua littoribus oscula figit. Denique Rom. Pontifex, tot precibus in eum fusis, ex Cathedra loquens, Deiparæ Virginis Assumptionem infallibiliter proclamat. En totus Ecclesiæ magnus hierarchicus Ordo.

Hanc ob causam hæc Mariani dogmatis alma doctrina societatem instaurat. Et ipsa humana societas hierarchia quædam est, et ipsa summos, medios et infimos habet, et ipsa suam potestatem a potestate divina mutuat. Per id dogma non in quovis fratre Cainum, sed in quovis fratre reperiemus Abelem. Per illud Deus quem iterum poenituit se fecisse hominem, ad antiquum revertetur amorem, per illud moraliter opus sex dieorum ad pristinum nitorem reducit. Assumptio Deiparentis est vehiculum quo Deus et homo sociantur, est federis arca quæ cunctos in amore conjungit.

5. Hoc itidem alia ratio suadet. Cur socialismus et communismus tanta hisce præsertim temporibus audacia inolevit, ut vitam imperantibus et possessionem divitibus minitetur, et totum orbem in illud ex quo editus est, teterimum chaos fere dilap-

rum videatur? in promptu ratio est: quia Deum catholicamque fidem, sine quibus procul dubio fatisit humana societas, reges ac populi reliquerunt. Nil isto vero verius. Quid enim principes crudeli populos tyrannide comminuant? quia Deus ipsis ac religio deest quæ doceat eos ac jubeat: *Nolite provocare filios vestros ad iracundiam.* Ut quid autem populi venenato telo contra principes debacchantur? quia Deus ipsis ac religio deest quæ informet ac præcipiat eis: *Subditi estote non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam.* Et alia hujusmodi. Deus igitur ac religio tam forte sunt, tamque dulce ligamen, ut principes extiterint tamquam patres ad misericordiam comparati, et subditi filiorum instar evaserint jugiter obedire gaudentes.

In tanto rerum discriminē oportet, ut beata Virgo iterum gignat, iterumque populis ac regibus divinum Puerulum cum ejus religione suis manibus in hoc creationis præsepio tradat. Id autem tam grave negotium Virgo Deipara, prout in sua pietate freti censuimus, nacta hujus celebrandi dogmatis occasione pertractabit. Quemadmodum quippe Virgo sua in cælum Assumptione super cunctos cælicolas Regina constituitur, ac magnum proinde regnum obtinet; ita pie fas est asserere quod beatissima Virgo, ejus Assumptione dogmaticē constituta, regna mundi veræ religionis soliditate confirmaverit, atque civili consortio in extremam pene dilapsuro ruinam magnū porrexerit opitulatricem. Ingenue dicam? salva res erit.

Assumptionis dogmate profitemur, Mariam in cælis a Deo maximum obtinuisse triumphum. Porro B. Virgo tot tantisque perfusa lætitiis adeo gravem in nobis eam festivo encomio celebrantibus mœrem patietur ob socialismum et communismum qui omnium animos sollicita trepidatione percellunt, et sacro civilique consortio graviores in diem ruinas minitanter? Si qualiacumque bona, sive minima, sive media, sive maxima sint, a Deo per Mariam singulari profiscantur œconomia, hujuscē dogmatis celebrationem victricem in perduelles cives gladium confidimus allatarum.

6. B. Virgo nedum absurditatē horum systematum communismi et socialismi depromit, verum et spem foveamus, pientissimam Matrem huic mortiferæ pesti quæ per intimos artus humanæ societatis serpit, verum antidotum porrecturam, et mundum jam senescentem in malorum extrema dilapsum aliquando confidimus, assumpta Virgine opitulante, recreatum iri novo societatis aspectu. Nunquam enim hujusmodi necessitatibus consulere pia Mater prætermisit.

Selymus turcarum tyrannus victoriis elatus qui christianis per vim Constantinopolim, terram sanctam, aliaque plura regna diripuerat, ad occupandam totam Europam christiano cultu insignem animum adjecit. Rupto fœdere quod cum Venetis pepigerat, classem ingentem militibus, tormentis, annonā, ceterisque bellicis apparatus instruxit. Jam Cyprus et regnum Venetis abstulerat; Cephalouiam et Zantem, aliasque circumjacentes insulas vastaverat; in insula corey-

rensi damna innumera Genuensibus intulerat. Quod reliquum erat, Italiā christianæ Religionis arcem occupare, necnon, Christi cultu abjecto, sectam spurcissimi Mahometi propagare. Romam sede Christi Vicarii præclarissimam, et Venetias urbem nobilissimam jam spe devastaverat, præfectosque, alterum qui Romam, alterum qui Venetias suo nomine regeret, instituerat. Tunc Ecclesiæ Catholicæ præerat Summus Pontifex re ac nomine Pius V, qui veritus ne immanissimus leo caulas Christi furerent ingressus, oves ejus dispergeret ac dilaniaret, neve gentes in hæreditatem Domini venirent, polluerentque templa Dei sancta, et ponnerent novam Jerusalem in pomorum custodiā, ad sacram anchoram, beatissimam Virginem sese convertit assiduis eam precibus interpellans, ut sole amicta lunatum hostem virgineo pede conterere aut propulsare dignetur. Elatis manibus novus hic Moyses in adjutorium orationis comites sibi adjungit, universos fideles ad implorandum Dei ac Genitricis auxilium, indictis supplicationibus, excitat. Aderat dies quo aut turpis servitus aut dura mors christianis pugnantibus erat subeunda: universæ Italiae funus expectabatur. Mira res! in hac pugna optimus quisque turcarum aut ferro cecidit, aut captus est. Mahometus Bey et Alimus Bey nepotes Selymi regis in manus christianorum venerunt. Sicque mare quod absorbendis christianis turcæ paraverant, ipsis exitio fuit: et christianus dux, non secus ac Miltiades exigua græcorum manu penes Ma-

rathonem, innumeros turcas ingenti clade profligavit.

Sed B. Virginis ope victoriam hanc fuisse partam multa declarant, ut paulo ante meminimus. Judith miserica in medium hostium se dedit, ad tabernaculum ipsius principis militæ processit, et summum vitæ discrimen subiit, ut semicaptivos Bethulie concives eriperet ac liberaret. Ita pariter Virgo Deipara gladio virtutis Dei modo invisibili cervicem turcarum fregit, et societatis incoluntati apprime prospexit.

Idem fere periculum nostris hisce tempestatibus imminet. Turcæ ab asiaticis oris turmatim eruperunt, ut totam Europam sub tyrannica sua ditione ponerent, omnia reddentes communia, dignitates, divitias, mulieres. Sed opitulatrix B. Virgo celeri gradu cucurrit, rem salvam faciens. Nunc socialistæ et communista ab eorum conventiculis erumpunt, ut totam Europam depopulentur, omnia reddentes communia, dignitates, divitias, mulieres. Sola Virgo Deipara poterit, ejus Assumptione dogmaticē constituta, tot ingruentium malorum torquere colluviem. Si turcis communis Deiparæ Virginis ope devictis, marianum Rosarium indulgentiis, festo quotannis recolendo, ac venustis eloquiis RR. Pontifices exornaverint; communistis turcis ejusdem B. Virginis ope debellatis, opus est marianum Rosarium magis atque magis ornetur. At postremum quod superest ornamentum attingit quartum gloriosum Mysterium, Virginis scilicet Assumptionem, irretractabili decreto definiendam.

Caput II.

Desiderium sectæ Massonicae aut Carbonariae per Assumptionis dogma peribit.

1. Franc-macon, i. e. Massonica secta quæ in Anglia sumpsit originem anno 1720, per Ecclesiam a Clemente XII (1738) et Benedicto XIV (1751) ad Leonem XIII (f. r.) jugiter contra remansit. Lectores meminerint generationum manichæarum quæ sub nomine Catharis, Illuminatis, Pauperibus Lugduni, Albigensibus, Patarinis, hodiernis sectarum conventionalis præludebant. Admodum difficile narratu est, quot industriis Ecclesia (1) quantisque nisibus ista damnaverit, contriverit, exhorruerit. Nunc vero temporis Ecclesiam quæ nullo unquam tempore destitit hanc utriusque societatis damnare perniciem, haud crediderim obscuro præterire velle silentio illud anathema, quod contra Massonicas sectas in Assumptionis dogmate latet.

Quorum hæ sectæ nigra perhorrenda consilia meditantur? ut pessum iret humana societas; quum istam, quin unquam reformat, reconstituere malint anarchicam. Sed, Assumptionis dogmate præfinito, omnes in eamdem Romani Praesulis vocem erumpunt, omnes eamdem veritatem profitentur, cum ejusdem fidei professione, cum omnium membrorum quibus corpus Ecclesiæ coalescit, communione, sub uno capite

(1) Pius IX excommunicationi latæ sententia Papæ reservata in Bulla *Apostolice Sedis subiacere declarat: Nomen dantes sectæ Massonicae aut Carbonarie aut alii ejusdem generis sectis, que contra Ecclesiam vel legitimas potestates, seu palam, seu*

Christo in cælis, et sub unius capitis regimine, h. e. sub ejus in terris Vicario Romano Pontifice. Quapropter anarchici rebelles unitatem materiale, ut ita dicam, propriis ubique luminibus agnoscere faterique coguntur.

Romanum Pontificem qui est totius Ecclesiæ Primas, Assumptionis dogma constituere velle fingamus. En protinus duo decies centena milia christifidelium cervicem humiliiter inclinant. Oraculum Summi Praesulis totum omnino peragrat orbem, totusque veneratur orbis oraculum illud, et supra se tollitur, et inenarrabili lætitia perfunditur. Agnosce, candide lector, illam quam mundus dare non potest, unitatem, et illam quam sectæ Massonicae magno furore conantur radicitus evellere, perfectissimam, uberrimam, salutiferamq; Monarchiam.

2. Antichristus omne aurum et argentum furabitur per dæmonem qui solvetur modico tempore: omnes reges terræ commovebuntur, proprio exauctorati dominio. En futurus communismus, en futurus socialismus qui sectis Massonicis sub capite dæmone maximopere proponuntur. Quare postremæ societati plane cohæret hodierna societas. Sed, per quem Deus illam salvandam esse constituit, hanc pariter salvandam esse contendimus. In illo sæculorum omnium occasu, cum erit siparium hujuscem magni theatri lapsurum, omnisque concidetur

clandestine machinantur; nec non iisdem sectis favorem qualemcumque præstantes, earumve occultos coriphæos ac duces non denuntiantes, donec non denuntiaverint. Et ita porro. Semper Ecclesia societati præsto fuit.

suis natura divitiis, in fidelium cogitatione assumpta Virgo micabit, in Apocalypses muliere præsignata (1), luce solis amicta, duodecim stellarum redimita corona, quæ cum dracone rufo sæva prælia miscet (2), super quem magnum erit latura triumphum: et ita finis sacræ Scripturæ cum ejus principio colligabitur: *Ipsa conteret caput tuum* (3). Hæc mulier cum rufo dracone pugnatrix erit, ut ante diximus, assumpta Virgo Deipara, quia cælesti gloria micans, æternis circumfusa nitoribus. Per assumptam ergo Virginem hodierna societas Massonicae sectæ venenata doctrinis ab omni periculo immunis evadet, quia per assumptam Virginem postrema societas hodiernæ suppar omne columen accipiet, omne juvamen. Virginis assumptæ bellum et victoria super antiquam viperam nobis salutem et incolumitatem afferet contra Carbonariam. Conceptus biblicus hoc mirifice comprobat: *Quæ est ista, Salomon in clamat, quæ progreditur quasi aurora consurgens, pulcra ut luna, electa ut sol* (4)? Cl. Gaspar De Luise memorata verba premens, ait: « Aurora est symbolum suæ (Mariæ) nativitatis, luna est symbolum suæ maternitatis, et sol suæ assumptionis (5). » Verum Scriptura, relatis verbis *electa ut sol*, protinus addit: *terribilis ut castrorum acies*

(1) Hanc in rem Vincentius Anivitti multis numeris de alma Roma benemeritus: « Il tipo stesso di quella donna, che apparve ne' cieli, e di sol si veste, e monta la luna, e cinge le stelle, e dal venefico serpe non resta contaminata, ma palpante al più sel vede, lo calpesta e passa; questo tipo non esprime ad un tempo il mistero della sua origine, e quello della sua immortale

glorificazione? » *Il dì anniversario della dogmatica definizione sull'imm. Concepimento, discorso detto nella patriarcale Basilica Liberiana.*

(2) Apoc. xi, 1 seqq. (3) Gen. iii, 15.

(4) Cant. Cant. vi, 9.

(5) *L'Assunzione di Maria trionfo della dottrina cattolica sul Naturalismo*, pag. 112 ex typis Augustæ Taurinorum.

tum ab illo conditum qui regno cælestis Assueri primas obtinuit, rebellium errores in eo decreto summam delitescentes tetrica morte damnabit juxta tritum sermone proloquium: *Diligite homines, interficite errores.* Pia Esther ad regium thronum evecta suæ gentis non est oblita mœorem, eamque pernix liberavit de insidiis Aman. B. Virgo per Deum, *oculum omnia cernentem*, ut eum appellat Clemens Alex. (1), tot hominum pœnas, tot casus, tot mala circumspiciens, materno propulsat amore: glorificata namque sua caro ipsiusmet humanæ carnis imbecillitatem meminisse compellitur. Sic Deus carnem per carnem salvat, non secus ac per mulierem mulieris damna propellit.

Faxit per suum Vicarium Christus, ut Assumptio Matris ultima veluti stella coruscans in ejus immortali corona integra luce micantique prorsus fulgore condecorata nitescat in hac potissimum temporum asperitate in qua, propter Massonicae sectas humanae societate fatiscente, atque in maximam vergente ruinam, Ecclesia Catholica vexatur, Republicæ concutiuntur, factiones hinc inde contra legitimas potestates, agmine facto, suis erumpunt conventiculis, omnia susque permiscent. Sic Romana Ecclesia diplomaticum illud quod in nationibus cunctis ei Christus ipse concredidit, sacrum munus obicit, et novo per Papam et Virginem assumptionam potentur inclinata regna præsidio.

(1) Lib. v Strom.

(2) Ad Rom. xiii, 1.

Caput III.

Assumptionis dogma civilium legum et hodiernæ societatis exemplar.

1. Hoc Assumptionis dogmate scientifico sub aspectu perpenso 2^a et 3^a parte, hac 4^a postrema illud dynamicum ex latere libremus oportet. Illud denuo contemplatus, minime quærationes quas claudit intimas et metaphysicas, sed modum et formam qua constanter firmiterque constituitur. Neque Pontificem in cacumine montis Sion contueor meditantem, verum ex Cathedra tot mundo decernentem. Magno stupore pellectus, ad legislatores sæculi vocem attollo et eloquer: conspicite. Dogmatica Virginis assumptæ Constitutio, quoad actus quibus promulgatur, perfectissimum est humanarum legum exemplar.

Ad legem quamdam constabilendam tres conditiones copulative requiruntur: suprema potestas quæ illam constituat; votum consultivum quod illud comitetur, opportunitas medii erga subditas gentes, ut eam lubenter excipiant.

a) Suprema potestas. Ecquis hanc possidet? legislatores in gravissimas disperiuntur quæstiones. Eam ponunt in absoluto individuo: sic monarchici. Eam ponunt in individuis privilegio donatis: sic aristocratici. Eam ponunt in populo: sic democratici. Qualiscumque demum sit forma politici regiminis, per quam suprema potestas evolvitur, isthæc ab altiore gradu proficiscitur: *Non est potestas nisi a Deo* (2). Leges humanæ in radice

putrescant, quum non a Deo sed ab hominibus earumdem nascatur origo. Si quis autem agnoscere velit æternas, ordinatas sapientesque leges, quibuslibet gubernii exemplaria, lumina convertat ad Ecclesiæ arcem, almam Urbem, ad eum, ex quo dogmatica Virginis assumptæ Definitio promulgabitur. Eum agnoscite: summus legislator est. Sua potestas a Deo. Christi auctoritate fultus: *Super te, petram infrangibilem aedificabo Ecclesiam meam.* Illo tutus divino præcepto: *Pasce agnos meos, pasce oves meas.* Non exercet nisi jus quod e cælo dimanat; non scribit nisi decretum, cuius tota virtus a Christo dilabitur. En suprema potestas legislativa toto in splendore collocata: potestas monarchica; solus enim Romanus Praesul, infallibilitatis munere pollens, dogmaticam Virginis assumptæ Definitionem proclamat ex Cathedra: potestas aristocratica; quatenus Christi Vicarius hac in re consultit Episcopos quos *Spiritus sanctus posuit regere Ecclesiam Dei*: potestas democratica; etenim ad illam constabilendam Definitionem Summus Hierarcha compellitur a gente Christiadum, *de omnium fidelium ore pendet, quia in omnem fidem Spiritus Dei spirat*, ut ait sanctus Pulinus (1): potestas theocratica; quia Romanus Pontifex sub charismate Spiritus sancti, Spiritus veritatis, Magistri veritatis, Doctoris veritatis dogmaticum Assumptionis decretum infallibiliter pronuntiare conspicitur.

b) Nemo legem condit sine consilio et voluntate sapientum. Absoluti re-

(1) Epist. xxv, n. 36.

ges adhibent consiliarios Coronæ, gubernia mixta frequentes Conventus. Ista tamen unitatem habent suffragiorum, harmoniam consilii tum publici, tum privati? minime gentium. Poetæ describunt discordiam penes tetricas Erebi januas: sed, lumina vertens, eam conspexi ad aulas politicas, ad regia conventicula. — Redeamus ad Pontificem Ecclesiæ. Ut Assumptionem dogmatice constabiliat, sacras Congregationes instituit, summis theologis rem discutiendam præbet: deinde cum istis coarguit Rom. Pontifex, et nil aliud emanat nisi concordia et intelligentia. Vocat Episcopos, Primates, Patriarchas: et quibusnam ex partibus vocat? ab omnibus mundi plagiis, ex utroque mari et emispherio. Et quamquam inter eos dissiti ratione locorum, et discordes ratione linguarum, una tamen voce conclamant: *Assumpta est Maria in cælum.* Assumptionis dogmati contingit quod Imm. Conceptus dogmati contigit; admodum enim utraque relativa sunt. Testatur Joannes Peroni: « Hic summus Pontifex (Pius IX) jam ab an. 1847 Romæ instituerat Commissionem ad maturandum hoc negotium; hanc instauravit Cajetæ antequam litteras suas Encyclicas daret; consuluit seu interrogavit episcopatum universum; Romam reversus duplum iterum Theologorum instituit Commissionem, generalem alteram, alteram specialem; singulorum suffragia typis mandavit, ut excuterentur ac momenta sive faventia sive contraria ponderarentur, sœpe consultores adunavit; commissio specialis per duos continentis annos co-